

Πρόσωπα τῆς ποίησης

ΚΡΙΤΩΝ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗΣ

ΣΕ ΦΟΒΑΜΑΙ

★
Μαρία, τῆς ἔλεγα, μπροστά στά πουλιά
καθώς τὴν παρέσυρα στὸ πάρκο γιὰ νὰ τὴ σκοτώσω
εἶναι ὥρα νὰ σοῦ σκάψω τὸ ἀγίνωτο χῶμα,
νὰ φυτέψω τὴ δρῦ πού ὄνειρεύτηκα. Σ' ὄλο
αὐτὸ τὸ διάστημα πού μᾶς ἔκαιγε ὁ λίθος
δὲν εἶχαμε ἴσκιο καὶ δὲν εἶχαμε πού
νὰ παίξει τ' ἀεράκι, νὰ μᾶς γνέψει τ' ἀστέρι
ἀναμέσο ἀπὸ κάποιο πράσινο φύλλωμα. "Ἄνοιξη
πῆρε τὸ μονοπάτι καὶ κατεβαίνει κι' ἐγὼ καταγίνομαι
νὰ σὲ κάνω λιβάδι μὲ χλόη καὶ νερὸ
νὰ θόσκουν γελάδια καὶ πρόβατα. Νὰ ξαπλώνει
ὁ ἔρωτας στὸ πράσινο κι' ὄλα τὰ γλυκὰ περιστέρια
νὰ σκεπάζουν τὸν ἥλιο. Καὶ σύ, ἀκόμα μὲ κείνους
τοὺς σκοτεινοὺς πληρωμένους, πυροβολεῖς
αὐτὰ τὰ ὄρατα μου ὄνειρα. Σὲ φοβάμαι ἀκόμα
καὶ δὲ γίνεται νὰ μὴν τρέχω στὸ ἀμπρι
νὰ θρῶ τὸ μαχαίρι μου. Κρατῶ ἕνα ρόδο καὶ τὸ
ρίχνω στὸ χῶμα. Πρέπει νὰ νοιάζομαι λέω ἀκόμα
καὶ γιὰ τὴ ροδιὰ πού ἀναιδῆς τραμουντάνα
τῆς ταράζει τὸ φύλλωμα.

Ἀπρίλης 1975

ΜΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

★
Μοῦ πέφτει τὸ μαχαίρι ἀπ' τὰ χέρια.
Γιατί, Κυρία Μαρία, αὐτοὶ πού σὲ παραστέκουν
εἶτανε φίλοι μου, παιδιὰ λιμασμένα
γιὰ πράσινο καὶ σὺ μοῦ τὰ πῆρες
νὰ ποτίσουν τὸ χῶμα σου, νὰ σὲ φυτέψουνε
δρῦ στὸν ἀνώτατο λόφο τοῦ ὄνειρου.
Ἦρθαν καὶ μούπαν πῶς εἶσαι λιβάδι
καὶ θόσκουν αὐτοὶ ἀνενόητοι,
καλὴ καὶ τρισάγια καὶ ὅτι ἐγὼ σὲ ζηλεύω
πού πᾶς ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ
μ' αὐτὸν καὶ μὲ κείνον καὶ ὅτι τοὺς νοιάζουν
τὰ κέρδη σου. "Ἄχ, ἂν τοὺς θρῶ κάποιαν ὥρα
θὰ τοὺς θυμίσω πῶς ὁ ἅγιος ἔρωτας κλαίει
καὶ ποιά πράγματι εἶσαι καὶ πῶς ἐμένα
γιὰ νὰ ξεμυαλίσεις, χρόνια καὶ χρόνια ὀρμίδες
μέσα σὲ τάνκη σπάζοντάς μου τὴν πόρτα. ■ |

Και δέν έχει ραγιασματιά καιμία ή πόρτα μου
καθώς τήν είχε άμπαρώσει από μέσα
ή λευτεριά με τό κορμί της.

Μάης 1975

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

☆

‘Ο γείτονάς μου ό Γιάννης τό παιδί
τοϋ Ρωμαιοϋ και της ‘Ιουλιέτας. ‘Αρχοντικά ντυμένο
δπως τοϋ ταίριαζε, καθώς κατάγονταν από γενιά
άρχαιων Βενετών με τό λιοντάρι. Για τή Σαλώμη
χάνονταν στίς ντισκοτέκ και στά νυχτερινά
της άμαρτίας κατώγεια. Γιατί της άμαρτίας;
Καθένας δικαιούται νά πετάξει ένα κλαδί,
ν’ άνθίσει ένα λουλούδι άπ’ τό κορμί του. Κι’ ένα πουλι
νά τοϋ λαλάει τό γιαρεδάκι τό καλοκαιριάτικο.
Λήστεψε Τράπεζα κι’ έδωσε τά κλειμμένα
σ’ αυτή πού τόν έπότιζε δπως
ό περβολάρης ρίχνει τό νερό στή ρίζα τοϋ φυτοϋ
μη μαραθή. Είπανε: γιός καπιταλίστα,
00μα τοϋ δολοφόνου Κίτσιγκερ, των γεννητόρων του
Ρωμαιοϋ και ‘Ιουλιέτας. ‘Αλλά
ό άλλος Γιάννης τοϋ Θαλή και της Μαρίτσας
φύλαγε Τράπεζες, άνοιγε δρόμους στήν έλευθεριά
και τέλος έπεσε έξω από τήν πόλη
καθώς άνοιξε κείνη και βίαια δρμήσανε
βορηάδες άπ’ τούς σκοτεινούς
χειμώνες των ‘Ελλήνων.

Μάης 1975

ΟΛΑ ‘ΝΑΙ ΗΣΥΧΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

☆

‘Ολα ‘ναι ήσυχα στήν πόλη. ‘Εγώμαι ένα; πιστός
πού κατεβαίνω άνέμελος σάν ξημερώσει
στούς δρόμους, έγκάρδια χαιρετώντας
και τόν παππά και τό ληστή και τόν τσανακογλύφτη,
δλους σά νάναι άγιοι κι’ άδελφοί
σάν δλοι τους νά μ’ έχουν άδερφό τους.
Προχωρώντας ή μέρα στέκεται ό καθεis στο δρόμο
και μοϋ ρυθμίζει ποϋθε νά περάσω. Πατώ ‘να νόμισμα
στον ένα και στον άλλο κι’ αυτοί μοϋ βρίζουν
τά έργα. Τό θράδυ είμαι φτωχός, τή νύχτα ξάγρυπνος.
Με χίλιες προφυλάξεις κατεβαίνω στο κατώι
και κόβω κίβδηλη μονέδα. Πώς ν’ άνταπεξέλω
σε τόσα διόδια; Τό ίδιο κάνουν κι’ άλλοι.